

Arrest

nr. 220 869 van 8 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VERFAILLE
Colaertplein 27
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 13 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 oktober 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VERFAILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris om een einde te stellen aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Deze beëindigingsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 21, ter kennis gebracht op 16 oktober 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: W., J. R.

Nationaliteit :Nederland

Geboortedatum : (...)1999

Geboorteplaats: Veldhoven

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...) 8900 IEPER.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 04.07.2017 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hij verkreeg de bijlage 8 op 27.07.2017 en de E-kaart op 10.08.2017. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Sinds 06.03.2018 werd de dienst Vreemdelingenzaken immers regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 10.07.2018 werd er daarom een brief verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 29.08.2018. Hij legde vervolgens volgende documenten voor: attest OCMW dat hij leefloon ontvangt sedert 01.12.2017, inschrijvingsbewijs VDAB en bewijzen van tewerkstelling als student.

Uit recent nazicht van de RSZ-databank (dolsis) is gebleken dat betrokkene tewerkgesteld was als student tot 13.08.2018. Ook blijkt er een solidariteitsbijdrage te worden betaald door de werkgever. Betrokkene is dus jobstudent en kan niet aanzien worden als gewone werknemer overeenkomstig art.40, §4, 1ste lid van de wet van 15.12.1980. Een jobstudent mag immers maar een beperkt aantal uren per jaar tewerkgesteld worden waardoor de tewerkstelling niet de hoofdbegigheid is. Betrokkene kan dus het verblijfsrecht als werknemer niet behouden.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1980 ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat hij aan de eerste vereiste voldoet gezien hij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende. Hij was ook wel tewerkgesteld maar dit enkel als student. Hij maakt echter niet aannemelijk een reële kans te maken op volwaardige tewerkstelling als gewone werknemer. Nergens blijkt uit het dossier dat hij op zoek is naar een job als gewone werknemer. Het is niet omdat betrokkene in het verleden tewerkgesteld was als student, dat hij hoe dan ook kans maakt op volwaardige tewerkstelling als gewone werknemer. Een jobstudent dient immers niet aan dezelfde vereisten te voldoen als een gewone werknemer. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende sollicitaties, diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt als gewone werknemer garanderen en zijn reële kans op tewerkstelling als gewone werknemer aantonen. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht als werkzoekende (art.40, §4, 1ste lid, 1° van de wet van 15.12.1980) te behouden.

Betrokkene kan evenmin het verblijfsrecht behouden als student (art.40, §4, 3° van de wet van 15.12.1980) aangezien hij hier geen bewijzen van voorlegt.

Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in de bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij al sedert december 2017 leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art.40, §4 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene kan dus het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ook niet behouden.

Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art.42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Er werden verder geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig art.42bis van de wet van 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd ook niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Er werd *in casu* evenwel geen nota met opmerkingen en geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.3. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de rechtsmacht van de Raad

In het *petitum* van het verzoekschrift vraagt de verzoeker, naast de nietigverklaring van de bestreden beslissing, tevens het volgende:

"(...) aldus te bepalen dat verzoeker beantwoordt aan de voorwaarden gesteld door artikel 40 §4 van de Wet van 15.12.1980;

Ondergeschikt te zeggen voor recht dat hij verkeert in de voorwaarden van artikel 42bis §4 van de Wet van 15.12.1980 en hem aldus op deze basis een verblijfsrecht toe te kennen."

In voorliggend geschil treedt de Raad evenwel op als annulatierechter. Overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak over beroepen wegens overtreding van, hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht hij overeenkomstig. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De hierboven geciteerde vragen gaan de rechtsmacht van de Raad te buiten en moeten dan ook worden afgewezen.

4. Over de ontvankelijkheid

In het verzoekschrift brengt de verzoeker het volgende naar voor:

"4. Bij beslissing dd. 08.10.2018 werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker als burger van de Unie.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft beslist dat verzoeker niet kan beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, waardoor hij niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 40, §4 van de Wet van 15 december 1980.

5. Verzoeker kan niet akkoord gaan met deze beslissing en dit omwille van hierna volgende middelen:

- Sedert mei 2011 is verzoeker, samen met zijn moeder en broers, naar België gekomen. Sedert 02.10.2017 woont verzoeker afzonderlijk van zijn moeder, nu het samenleven niet optimaal verliep.*

Sedertdien verblijft hij in IEPER onder de vleugels van Vereniging Ons Tehuis (vereniging voor jongeren) die hem begeleidt en ondersteunt op allerhande vlakken. Het HDO (deelorganisatie van de Vereniging Ons Tehuis) staat verzoeker actueel bij op het vlak van zelfstandig wonen en de financiële context hieromtrent.

Verzoeker verblijft momenteel in een doorgangswoning van het HDO; hij is bij diverse woonmaatschappijen ingeschreven in afwachting van toewijzing van een sociale woning.

- Tot juni 2018 heeft verzoeker een opleiding gevolgd als schilder/decorateur in het BUSO 'Onze Jeugd' te Roeselare. Vanaf 16.05.2018 tot 31.08.2018 was verzoeker evenwel residentieel opgenomen in het Psychiatrisch Centrum Menen onder toezicht van Dr. D. B., psychiater. Inmiddels is een einde gekomen aan de opname, doch de behandeling bij Dr. D. B. loopt nog steeds.*

- Gezien de verzoeker in de zomer van 2018 nog niet was ingeschreven als werkzoekende, kon hij als jobstudent op rechtmatige wijze een vakantiejob uitoefenen. De bewijzen werden hiervan reeds voorgelegd. Verzoeker heeft trouwens de afgelopen twee jaar tijdens et zomerverlof een vakantiejob uitgeoefend bij BELGOMILK te MOORSLEDE. Dit wijst op de nodige werkbereidheid in hoofde verzoeker.*

- Verzoeker is ondertussen ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. Hij is ook ingeschreven bij verschillende interimkantoren, waaronder Unique en Ago interim. Via dit laatste interimkantoor is hij thans de voorbije weken als volgt tewerkgesteld geweest bij BELGOMILK:*

- Op 25.10.2018*
- Op 29.10 tem 02.11.2018*
- Op 06 tem 09.11.2018*

- Het Unierecht bepaalt dat er een redelijke termijn dient weerhouden te worden bij de beoordeling voor het verblijf als EU-werkzoekende. Het Europees Hof van Justitie oordeelde dat een termijn van zes maanden als een redelijke termijn dient te worden beschouwd. Het DVZ heeft deze termijn duidelijk uit het oog verloren. Gezien het recente einde van de schoolloopbaan in hoofde van verzoeker, de opname in het ziekenhuis, zijn tewerkstelling als jobstudent én de hierbij aansluitende interimarbeid wordt de werkwilgheid in zijn hoofde bewezen en zal hij aldus niet permanent dienen terug te vallen op bestaansmiddelen die ter beschikking worden gesteld door de Belgische Overheid.*

Het DVZ heeft verzoeker op te korte termijn afgerekend! Verzoeker heeft de absolute intentie om zijn professioneel statuut op het maximum te brengen. Gelet op zijn lage graad van geschooldheid is de arbeidsmarkt voor hem beperkt, doch niettemin is hij erin geslaagd op relatief korte termijn op regelmatige basis tewerkgesteld te zijn. Hic et nunc is dit via interimcontract, doch dit conformeert met de absolute tijdsgeest op de arbeidsmarkt dat eerst met interimcontracten wordt gewerkt alvorens een duurzaam arbeidscontract wordt afgeleverd.

Het gegeven dat verzoeker al gedurende twee jaar als jobstudent is tewerkgesteld geweest in BELGOMILK en thans als interimarbeider wijst op een correcte arbeidsattitude in zijn hoofde en opent aldus reële kansen op een vaste tewerkstelling in zijn hoofde.

- De beslissing van het DVZ was aldus méér dan voorbarig. Verzoeker voldoet wel degelijk aan de voorwaarden van artikel 40 §4 van de Wet van 15.12.1980. De beslissing van het DVZ dient te worden nietig verklaard en het verblijfsrecht dient aan verzoeker op die basis te worden toegekend.*

- Uiterst ondergeschikt wenst verzoeker te wijzen op de bijzondere omstandigheden in zijn hoofde, met name zijn jonge leeftijd en de psychische problemen die hij heeft. Verzoeker is gedwongen om terug te*

vallen op contextbegeleiding, hetgeen de beperkingen in zijn hoofde bewijst en aldus de bijzondere humanitaire redenen om hem het verblijfsrecht op basis van artikel 42bis van de Wet van 15.12.1980 toe te kennen. Uit het hierboven geschetst levensverloop van verzoeker sedert zijn aankomst in België blijkt dat verzoeker zich volledig heeft aangepast aan de Belgische normen. Tijdens zijn studies viel hij terug op OCMW-steun, doch hij heeft steeds een vakantiejob uitgeoefend én na de beëindiging van de studies heeft hij binnen afzienbare tijd op reguliere basis inkomsten verworven.”

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn verzoekschrift geen rechtsregel aanduidt die door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Er kan evenmin uit zijn betoog enige omschrijving van de overtreden rechtsregel worden afgeleid. Het betoog van de verzoeker is er in tegendeel op gericht om de Raad, aan de hand van een aantal nieuwe elementen en nieuwe bewijsstukken, te overtuigen dat hij wel degelijk voldoet aan de wettelijke voorwaarden om verder een verblijfsrecht als burger van de Unie te genieten.

Waar de raadsvrouw van de verzoeker ter terechtzitting repliceert dat het middel kan gelezen worden als kritiek op de motivering van de bestreden beslissing en dat bijgevolg de schending wordt aangevoerd van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat de verzoeker in zijn verzoekschrift nagelaten heeft om concreet aan te duiden waarom de verschillende in de bestreden akte opgenomen motieven (de bestreden beslissing hanteert verschillende motieven als waarom de verzoeker zijn verblijfsrecht niet kan behouden, noch als werknemer, noch als werkzoekende, noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en noch als student) niet afdoende zouden zijn teneinde het verblijfsrecht te beëindigen. Evenmin heeft de verzoeker op duidelijke wijze uiteengezet welke motivering precies niet deugdelijk zou zijn. De verzoeker beperkt zich tot een weergave van (nieuwe) feitelijke gegevens en tot de kritiek dat de verweerder over een termijn van zes maanden had moeten oordelen omtrent de werkwillegheid. Het desbetreffende motief handelt echter niet over de werkwillegheid van de verzoeker en het al dan niet bewezen zijn van deze werkwillegheid, maar bestaat erin dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij een reële kans maakt op een volwaardige tewerkstelling als gewone werknemer.

Waar de verzoeker stelt dat hij de voorbije weken via een interim contract was tewerkgesteld (op 25 oktober 2018, van 29 oktober 2018 tot en met 2 november 2018 en van 6 november 2018 tot en met 9 november 2018) en waar hij aangeeft dat hij bijgevolg thans wel een reële kans maakt op een vaste tewerkstelling, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing reeds werd getroffen op 8 oktober 2018. Ook deze kritiek kan bijgevolg niet worden beschouwd als een kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Als annulatierechter dient de Raad de regelmatigheid van een administratieve beslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Uit de feitelijke uiteenzettingen in het verzoekschrift blijkt dan ook enkel een opportuiniteitskritiek, doch hieruit kan nog niet worden afgeleid dat de verzoeker een schending zou beogen aan te voeren van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Evenmin kan uit de uiteenzettingen van het verzoekschrift worden afgeleid op welke wijze de bestreden beslissing de voornoemde rechtsregels zou schenden.

Zoals uiteengezet onder punt 3 treedt de Raad *in casu* enkel op als annulatierechter, zodat hij niet bevoegd is om zich in de plaats van de bevoegde overheid uit te spreken over de grond van de zaak, dit is over de vraag of de verzoeker overeenkomstig artikel 40 e.v. van de vreemdelingenwet verder een verblijf als burger van de Unie kan genieten. Dat verzoekers feitelijke betoog net daarop is gericht, blijkt des te meer uit het *petitum* van het verzoekschrift, waarin wordt gevraagd om de verzoeker een verblijfsrecht toe te kennen en om te bepalen dat hij beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 40,

§4, van de vreemdelingenwet en, in ondergeschikte orde, aan de voorwaarden van artikel 42bis, §1, van de vreemdelingenwet.

De uiteenzettingen in het verzoekschrift bevatten slechts een reeks opportuïteitskritieken en de loutere mening van de verzoeker dat hij thans wel voldoet aan de in de artikelen 40, §4 en 40bis van de vreemdelingenwet gestelde verblijfsvoorwaarden. In het verzoekschrift wordt echter geen voldoende concreet en precies rechtsmiddel geformuleerd. Het louter oneens zijn met de bestreden beslissing, kritiek op de opportuïteit ervan, ontkenningen of feitelijke commentaar, kunnen niet als een ontvankelijk middel worden beschouwd (cf. RvS 16 juni 2016, nr. 235.106).

Het enig "*middel*" is dan ook onontvankelijk.

In de mate dat de raadsvrouw van de verzoeker ter terechtzitting stelt dat de materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 werden geschonden, is het pas ter terechtzitting geformuleerde middel laattijdig en onontvankelijk. Overeenkomstig artikel 39/60 van de vreemdelingenwet is de procedure immers schriftelijk en mogen de partijen en hun advocaat ter terechtzitting geen andere middelen aanvoeren dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn. Dergelijk "*middel*" raakt bovendien niet de openbare orde en er kan niet worden ingezien waarom de grondslag ervan nog niet gekend zou zijn geweest op het moment van het indienen van het verzoekschrift. Bijgevolg diende het ter terechtzitting genoemde "*middel*" in elk geval reeds in het verzoekschrift aangevoerd te worden, *quod non*.

Bij gebrek aan een ontvankelijk middel is ook het beroep zelve niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE